

Hồi thứ ba mươi ba

Hồn Chiến Đại Liễu Bình, Ngũ Nhạc Gặp Cường Địch

Tử Bào Đồng Quải Công Tôn Hùng vẻ mặt trầm trọng, đứng yên tại chỗ, tấn vững như trồng, mua tít quái tượng chém, gạt, đâm, quất như vũ bão tử chiến cùng đối thủ.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương múa tít báu kiếm, sử dụng kiếm pháp Toàn lịch, tung hoành, lúc thì kiếm quang tụ lại thành một điểm, lúc lại tỏa lan menh mông như sóng biển, có khi lại sắc bén chói lòa như tia chớp, rục rờ như cầu vòng đối địch cùng đối thủ.

Thường Đại Khí hơi thở hỗn hển, mồ hôi ướt lưng đem hết bốn mươi mấy năm tu vi công lực hợp sức cùng La Kỳ cố sức ngăn chặn cường địch, tuy không thắng nổi địch nhưng Biện Thương muốn thắng hai đại cao thủ đệ nhất võ lâm này, cũng không phải là chuyện dễ, chẳng phải trong chốc lát mà được.

Trong nhóm người vây công Bộ Nguyên thì Hắc Kỳ Thủ Đồng Minh lợi hại hơn cả, sức lực đã mạnh mà chiêu thức của ngọn Hắc Kỳ cũng rất là hiểm ác, phạm vi uy lực rất rộng, dần dần cùng đồng bọn chặn đứng mọi cơ hội phản công của Thất Nổ Thần Thủ, đưa ông ta vào hiểm địa.

Tiêu Giang Song Quái Bốc Hợp, Bộc Linh võ công cực kỳ cao siêu, lại liên thủ với nhau nên uy lực tăng lên gấp bội, cùng sáu đại cao thủ của Khôi Kỳ Đội ác đấu quân bình, bất phân thắng bại.

Giả Đại Xuyên độc ác có tiếng múa tít song chưởng ác chiến cùng Bạch Y Tú Sĩ Đào Quang cân tài cân sức, kẻ nội công thâm hậu, kinh nghiệm dồi dào người thân pháp kỳ ảo, chiêu thức linh diệu, đấu với nhau thật là ngoạn mục mà cực kỳ ác hiểm.

Nhìn toàn cục mà nói thì lúc này lực lượng hai bên cân bằng, chưa phân thắng bại, nhưng có thể nhận thấy Ngũ Nhạc Nhất Kiếm càng lúc càng lâm vào hoàn cảnh bất lợi, vì thể Khố Ty lại sốt ruột nói nhỏ:

- Minh chủ ! Cứ đánh kiểu này thì lúc nào mới kết thúc, chắc đến sáng cũng chưa biết được ai hơn ai!

Sở Vân trả lời khe khẽ:

- Không phải đâu! Sắp có kết quả rồi đấy, trước tình thế này, nếu họ kéo dài thời gian thì họ chẳng thu được lợi lộc gì đâu. Chúng ta cố tí chút nữa ...

Chỉ trong giây lát sau, Ngân Qua Phi Tinh Thường Đại Khí múa tít ngân thương, cổ đột phá màn kiếm quang của Biện Thương, miệng hét lớn:

- Hãy tập trung lực lượng vào kẻ địch!

Lời lão ta chưa dứt thì vô số tên nổ như một trận mưa rào bắn thẳng vào ngực Ngũ Nhạc Nhất Kiếm. Biện Thương cười khẩy một tiếng, thanh báu kiếm trong tay ông ta như một con giao long uốn lượn xây nên một bức tường kiếm khí hùng hậu bao bọc lấy thân mình. Đúng vào lúc ấy Thường Đại Khí bỗng nhiên múa tít ngân thương điểm về phía Bộ Nguyên ba đạo hàn quang nhanh như chớp, khiến cho Thất Nổ Thần Thủ giật mình kinh hãi, phân tâm lập tức. An Đống cười khẩy một tiếng chớp lấy cơ hội ấy, vung tay áo để lộ ra một lưỡi chuỷ thủ đâm thẳng vào sườn phải của Bộ Nguyên nhanh như chớp. Thế đánh lén này đã làm An Đống trở thành nổi danh là Thiết Đồng Bán Dao.

“Sụt” một tiếng, lưỡi chuỷ thủ đã cắm vào phía sườn dưới của Bộ Nguyên chừng một tấc, đồng thời với thiết chương, Hắc Kỳ cũng đồng kích tới.

Bộ Nguyên bỗng cười to lên một tiếng kinh khủng, di đi nửa bộ, hữu thủ kỳ ảo đỡ ngọn hắc kỳ của Đồng Minh khiến Đồng Minh lách đi thì bàn tay đã thần tốc chớp vào An Đống như tia chớp. Trong lúc An Đống còn đang lúng túng thì “phụt” một tiếng, một đạo tinh quang bắn vút đi trong không trung. Lúc ấy Ngọc Kim Cương Triệu Ngụy, Độc Phong Bao Hữu Đức đã áp sát vào sau lưng Thất Nổ Thần Thủ rồi.

Ngay lúc ấy An Đống đã kêu thét lên một tiếng thảm khóc, một mũi tên dài chừng bảy tấc không gắn lông đằng đuôi đã cắm phập vào ngực trái hắn ta rồi. Đó chính là độc thủ thành danh Thần Nổ của Bộ Nguyên. Sau khi phóng tên đúng vào địch thủ thì Bộ Nguyên cũng trúng tiền mấy vết thương nữa, ông ta bật lùi về sau, miệng phun ra một vòi máu tươi.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm thấy thế thì giật mình, vội thét lên một tiếng tung về phía La Kỳ hơn mười mấy thế kiếm rồi tung mình sang phía Bộ Nguyên.

Nhưng một loạt những mũi tên đã bắn vút tới như một trận mưa, chặn đứng Biện Thương lại, Độc Phong Bao Hữu Đức kêu to lên:

- Tả sứ giả bị thương rồi! Phải lột da lão già ấy đi!

Thất Nổ Thần Thủ Bộ Nguyên cười ha hả, không thềm né tránh

đưa tay lên trước ngực...

Đặng Minh nhìn thấy thế vội kêu to:

- Triệu hiền đệ... tránh mau!

Nhưng, đã muộn rồi một mũi tên nữa từ trng áo Bộ Nguyên đã bay vút ra xuyên thẳng từ trước ngực ra sau lưng Ngọc Kim Cương Triệu Ngụy, khiến hắn bật lùi ra sau ba bước, hai mắt trừng trừng nhìn mũi tên găm vào trước ngực mình máu đỏ tươi đang rỉ ra.

Đặng Minh gầm lên một tiếng, ngọn Hắc Kỳ quét tới, hất văng Bộ Nguyên đi hơn hai trượng. Bao Hữu Đức bay theo tung cước đá vào đầu Bộ Nguyên chiêu thức cực kỳ hiểm ác.

Nhưng, tử trong rừng một bóng người bay ra nhanh như tia chớp, người ấy một tay đưa ra đón lấy thân hình Bộ Nguyên, một tay chặn đứng cú đá độc hiểm của Bao Hữu Đức. Và dù cho võ công của Bao Hữu Đức rất cao, nội công thâm hậu thì cũng không sao tránh được cú chop độc hiểm của người ấy. Và chỉ một cái giật, cả thân hình của Bao Hữu Đức đã bị người ấy ném văng lên cao hơn ba trượng.

Người ấy đặt Bộ Nguyên đứng vững trên đất rồi nói với giọng trầm ấm:

- Thời Gian trước mắt còn đủ, nếu người còn đủ sức thì hãy tranh thủ báo thù đi!

Thất Nổ Thần Thủ Bộ Nguyên hiểu ý người kia, hai mắt mở to, tay bịt chặt vết thương nặng nhất đang túa máu nơi dưới hông.

Lúc ấy Bao Hữu Đức từ trên trời xuống, còn Hắc Kỳ Thủ Đặng Minh đứng dưới đất, giang hai tay ra đón. Bộ Nguyên cố gắng gặt mạnh đầu một cái rồi đưa tay lên, một tiếng “phụt” vang lên gọn đanh, một mũi tên bay vút ra, xuyên thẳng vào yết hầu của Bao Hữu Đức đang trên đà rơi xuống, ra tận tới sau gáy.

Đặng Minh, tay ôm Bao Hữu Đức, mồm quát lớn:

- Đồ lũ chuột cắn trộm, có giỏi thì chờ ta cho một bài học!

Người vừa xuất hiện, chẳng ai khác là lãng tử Sở Vân, chàng đỡ Bộ Nguyên gượng đứng thẳng lên, ông ta cất giọng yếu ớt nói:

- Anh bạn trẻ, cảm ơn anh bạn... trước khi lão phu đi mãi... có thể biết bạn là ai không?

- Tiền bối! Tha thứ cho văn bối đến chậm một bước. Văn bối là lãng tử Sở Vân!

Thất Nổ Thần Thủ Bộ Nguyên toàn thân run rẩy, giọng nói yếu ớt:

- Lão phu... Thất Nổ Thần Thủ Bộ Nguyên...lão phu... tự đáy lòng mình...vô cùng cảm kích, lão phu... không còn có thể...vĩnh biệt người bạn trẻ...

Bộ Nguyên không nói được nữa, hai mắt thất thần, Sở Vân vội vàng ôm lấy ông ta, chàng biết thương thế của ông ta quá nặng, không còn cách gì có thể cứu vãn nổi nữa. Bỗng Bộ Nguyên dồn hết sức lực nói:

- Anh bạn trẻ...vĩnh biệt...hãy thay mặt lão phu cáo biệt Biện đại hiệp...Hôm nay... lão phu ... đành khất... kiếp sau ... sẽ cố công báo đáp ơn đức của... bạn trẻ...

Nói xong ông ta hắt ra một hơi, đầu gục xuống, đi về cỏi bên kia.

Sở Vân không nói một lời, ôm lấy tử thi của Thất Nổ Thần Thủ Bộ Nguyên lao vút vào trong rừng.

Lúc ấy Đặng Minh ôm xác Bao Hữu Đức đứng sững tại chỗ, đưa mắt nhìn An Đống đang dựa vào một gốc cây tay phải nắm chặt một mũi tên đang nhỏ máu...hai mắt đã đứng tròng, chết từ lâu rồi. Lão ta đưa mắt nhìn quanh nhưng không còn thấy vị khách áo đen và cả cái xác của Bộ Nguyên đâu cả. Lão phần nộ rút lá cờ đen cắm sâu vào lòng đất, gầm lên một tiếng, lao bắn về phía Bốc Hợp, Bộc Linh, Tiêu Giang Nhị Quái.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương bị chánh phó thủ lĩnh Khôi Kỳ Đội điên cuồng ngăn cản, nên không thể ứng cứu cho thuộc hạ của mình, ông ta nghiêng chặt hàm răng thanh trường kiếm trong tay của ông ta vũ lộng với uy lực hơn bao giờ hết như trút hết mối căm hờn và phần nộ lên hai địch thủ.

Thường Đại Khí nhảy vọt qua bên, vừa tránh kiếm khí của đối phương vừa phản đòn, cười lớn nói:

- Họ Biện kia, cái chết của Bộ Nguyên mới chỉ là mở màn, ha ha ha... Mọi việc hãy còn chờ ở phía sau kia !

Nói rồi lão ta rút lên một hồi tín hiệu bí ẩn ba ngắn một dài. Lập tức từ trong rừng dương liễu hơn hai mươi hán tử áo xám tay vung binh khí sáng ngời, như một đàn hổ đói lao những người của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm. Thấy thế Hắc Kỳ Thủ Đặng Minh hét vang:

- Các anh em, hãy giết hết đi, không được để một kẻ nào thoát chết !

Thường Đại Khí nghiêm giọng nói lớn:

- Lý Đội lĩnh! Hãy đem thủ hạ Tiêu Hồn Đội tìm kiếm trong khu rừng liễu, vừa nãy lão phu thấy trong ấy có hiện tượng khả nghi...

Lời lão chưa dứt thì lập tức ba nhát kiếm nhanh như tia chớp chém vút tới, khiến lão ta hốt hoảng nhảy lùi về sau năm bước mà một mảng tóc trên đầu vẫn bị chém bay sát da đầu.

La Kỳ vội thét lên một tiếng, xuất ra hơn mười chiêu cản địch nhân để thủ lĩnh của mình có thời gian tìm cách thoát hiểm.

Biện Thương phát hiện tình thế bất lợi, liền tung ra hơn mười độc chiêu, thân hình bỗng nhiên bắn vọt lên cao, từ trong tay, một mũi tên lửa bắn vút lên không trung giữa màn đêm.

Ngay lúc ấy, Ngân Qua Phi Tinh vội vàng bắn ra bảy đóa Thất Ngã Phi Tinh tấn công thẳng vào thế công của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm, nhưng va phải kiếm khí của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm linh hoạt mạnh mẽ vô cùng thì bảy đóa hàn tinh đó rít lên những tiếng kêu khê rồi vụt tắt. Bỗng từ ngoài đường lớn lại vang lên những tiếng ngựa phi dồn dập, mỗi lúc một gần lại. Thường Đại Khí cất lên tiếng cười điên cuồng, nói:

- Thì ra Ngũ Nhạc Nhất Kiếm cũng chẳng phải tay vừa, đã biết dấu một phần trợ thủ, bây giờ mới cho xuất hiện. Cũng được, để xem giữa hai phái chúng ta, ai là kẻ cao cường nhất?

Lúc ấy từ trong rừng, hơn năm mươi dũng sĩ của Mãng Long Hội do Ô Thiên Đoạn Bia Tiêu Kính cầm đầu ồ ạt lao ra. Đi bên cạnh Tiêu Kính là ba hán tử trung niên cường tráng, một người thần sắc trầm trọng, tuổi trạc ngũ tuần, mắt sáng như sao đầu đội khăn chữ vạn. Những người này mặc áo đỏ và trắng.

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm hơi chột dạ, thầm nghĩ:

- Nguy rồi, tin tức của các thuộc hạ không hề phát hiện có Mãng Long Hội đến giúp bọn chúng! Còn bản thân mình thì cho rằng vì tranh giành báu vật cho nên Khôi Kỳ Đội không dám mới viện thủ, thế này thì tình hình của ta chẳng lạc quan rồi!

Thấy đối phương ra tay với vẻ của kỳ mãnh liệt như cố giành phần thắng càng nhanh càng tốt, Thường Đại Khí hiểu được tâm trạng của Biện Thương, liền khai Thập Lục Bích Lăng Qua là thương pháp tuyệt học khiến hấn nổi danh suốt bốn mươi năm qua. Chiêu thức cực kỳ lợi hại, uy mãnh, hung bạo vô cùng.

La Kỳ nhìn thấy tình huống trận đấu mỗi lúc một quyết liệt thì đem toàn lực võ công và chân khí dồn vào Thiết đờm múa lên vùn vụt, tiếng rít như quỷ khóc thần sầu, khí thế vô cùng dữ dội.

Lúc ấy hơn mười kỵ mã đã xuống ngựa cách đó chừng hai mươi trượng, người cầm đầu thân hình dong dỏng, sắc mặt lạnh lùng ra

hiệu cho đồng đội lao thẳng vào đấu trường. Nhưng vượt qua được chùng hơn mười trượng thì lực lượng Mãng Long Hội đã cản lại, Tiêu Kính cất tiếng cười kiêu căng, nói:

- Thế nào? Các bạn lẽ nào muốn đến muốn đi trong khu rừng này dễ dàng thế sao?

Người có gương mặt lạnh lùng, thân hình dong dỏng ra hiệu cho đồng đội của mình dừng bước, cất tiếng âm u hỏi :

- Ta là Xích Kị Truy Phong lạc Thâm, người muốn thử à ?

- Họ Lạc kia, người có thể hù được người khác chứ không thể hù được lão phu đâu, ngay cả chủ người Ngũ Nhạc Nhất Kiếm còn bị vây khốn, huống hồ trình độ thấp bé như người mà cũng nhe răng múa vuốt ư?

Lạc Thâm cười khẩy một tiếng, tiến tới vung ra hai mươi chưởng cước như vũ bão. Tiêu Kính gầm lên một tiếng, thân hình vừa vọt lùi ra sau đã lập tức bật lại, quyền chưởng như bão táp uy mãnh cực kỳ, phản công lập tức. Thế là vô số đệ tử của Mãng Long Hội dưới sự chỉ huy của ba hán tử trung niên nọ lập tức xông lên vây phủ địch nhân, quyết đấu vô cùng ác liệt thịt rơi máu chảy tơi bời.

Dần dần lực lượng của Ngũ Nhạc Nhất Kiếm rơi vào thế bị động, trừ bản thân Biện Thương vẫn giữ được thế vững vàng lán át đối thủ, còn những người khác gặp phải lực lượng quá mạnh của Khôi Kỳ Đội và Mãng Long Hội, càng chiến đấu càng bị động càng lúng túng.

Nhìn thấy tình thế đó, Biện Thương trầm nghĩ:

- Nếu cứ như thế này mãi thì lực lượng của ta sẽ tổn thương rất lớn, tuy nhiên quân địch cũng phải trả một giá vô cùng lớn. Cũng được, nếu không làm cho tình thế biến đổi thì chỉ còn cách đột phá vòng vây ra thoát hiểm để bảo toàn lực lượng, mai sau phục thù.

Thế rồi Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương gầm lên, lao vào đối thủ như một con hổ điên.

Vietkiem.com